

[Holger Eriksen.]

varmt og meget stærkt anbefalet af nationalbanken. Det er også mærkeligt at se den forskellige værdi, man tillægger nationalbankdirektørens udtalelser. Hvis han fremfører betragtninger, hvoraf man mener at kunne udlede, at han er af den opfattelse, at vi ikke i dag har råd til at gennemføre en folkepensionering, så er man ikke i tvivl om, at der bør lyttes til ham; men hvis han afgiver en erklæring vedrørende det pengepolitiske, som er hans egentlige område, mener man uden videre at kunne feje den til side. Nationalbankdirektør Svend Nielsen og med ham banken som sådan — hvilket vel må være bankens repræsentantskab, da der ikke foreligger noget om, at det har taget afstand — har meget stærkt fremhævet, at udenfor det område, der er pengepolitikens naturlige, såvel som det område, pengepolitikken tvinges til at tage sig af, fordi finanspolitikken giver det fra sig, er det af den største betydning, at der kan virkes med flere instrumenter. Hvis man fortsat skal være henvist til udelukkende at benytte diskontopolitikken og køb og salg af obligationer, bliver man let tvunget til at benytte disse midler til overmål; der henvises i denne forbindelse til det høje renteniveau, vi har i øjeblikket. Det fremgår altså tydeligt deraf, at hvis man ikke vil gå med til variable kassereserver, kan det betyde, at renten bliver højere, end det ellers var nødvendigt, til skade for produktionen og til skade for landet som helhed.

Jeg kunne have forstået partiernes stilling, hvis den var gået ud på noget så revolutionært som at fastslå, at nationalbanken overhovedet ikke måtte føre pengepolitik, men om noget sådant er der jo af gode grunde aldeles ikke tale. Det, man vil, er blot at forbyde anvendelsen af et bestemt pengepolitisk instrument ved siden af de allerede eksisterende. Jeg har ganske vist set anført, at kreditstramning skulle være en dårlig metode, fordi den ikke formindsker begæret efter penge, men kun gør det umuligt at imødekomme dette begær. Bedre er, siger man, en diskontoforhøjelse, fordi den bevirker, at kun de virksomheder, der har råd til at betale den højere rente, kommer til lånemarkedet. Jeg kan ikke anerkende dette synspunkt. Jeg husker, at afdøde nationalbankdirektør Koed engang i

nationalbankens repræsentantskab udtalte, at diskontoforhøjelse var det dårligste af alle de pengepolitiske instrumenter, fordi den ramte de gode og de onde i flæng. Han mente dermed, at en sådan diskontoforhøjelse kunne ramme fortræffelige samfundsnyttige virksomheder, der var i færd med at arbejde sig op, medens der ikke var spor garanti for, at de virksomheder, der kunne betale den højere rente, var dem, som samfundet var mest interesseret i at oprettholde. Det kunne f. eks. være, at det var i kraft af en monopolstilling, de var i stand til at betale den højere rente. Jeg er helt enig i dette synspunkt. Jeg finder det meget uheldigt, at folketinget i dette tilfælde går imod sagkundskaben. Men da der ikke er mulighed for at ændre derved, anbefaler jeg lovforslaget til vedtagelse også med den ændring, der lader lovforslagets vigtigste bestemmelse udgå.

Niels Eriksen: Jeg skal ikke sige meget, kun gøre et par ganske korte bemærkninger til udvalgets ærede ordfører. Ved lovforslagets første behandling i fjor vendte jeg mig på mit partis vegne imod forslaget om at forhøje kravene til størrelsen af den aktiekapital, der skal til for at starte en ny bank. Det gjorde jeg, fordi jeg syntes, det var urimeligt at forhøje beløbet fra 300 000 kr. til 1 mill. kr. Der er jo ikke i mange år her i landet oprettet nye banker, og hvorfor skulle man så vanskeliggøre det i den grad, som tilfældet her ville blive? Jeg er godt tilfreds med det kompromis, der er indgået om et beløb på 600 000 kr., og jeg er også godt tilfreds med, at de bestående banker kan klare sig med 400 000 kr.

Det ærede medlem hr. Holger Eriksen brugte udtrykket uforsvarligt med hensyn til de 400 000 kr. og de 600 000 kr. Jeg tror, det er noget stærkt. Der har ikke hidtil været noget i vejen med de små banker i dette land med hensyn til forsvarligheden af deres økonomiske dispositioner.

Hvad angår bestemmelsen om de variable kassereserver, så var vi fra begyndelsen principielt imod denne, og vi er derfor glade for, at der nu er enighed i udvalget om, at den skal udgå. Jeg skal ikke gå ind på en økonomisk debat ved denne lejlighed. Hele spørgsmålet om en reserve har jo to sider. For det første den sikkerhedsmæssige overfor